

тѣ тия въспираха у него помръдването на синовната любовъ. Напомняше си по нѣкога за удома си, но изведнѣждъ, щомъ прѣкараше прѣзъ уматъ си бащината си несправедлива постѣпка, неговия домъ му се прѣдставляваше, като мѣсто на жестоко за него наказание, и той се рѣшаваше никога да не се завръща, освѣнъ само ако се признае неговото испъждане за съвършено несправедливо. Но съ подобряването на неговото щастие, като че ли и неговото сърце захвана да поумѣква.

Оставяше баща си на страна; припомняше си за своята добра и обичлива майка, за дѣтскитѣ ослужливости на малкитѣ си сестрички, за веселитѣ разговорки на кроткитѣ си братчета, и се позамисляше; той се нажаляваше; и въ милостта си, съ доброто си сърце, той дохождаше и до тамъ, щото започена да оправдава и сѣщитѣ бащини си жестокости, като осъждаше самъ себе си за своето непокорство. Тия впечатления постепенно до толко започнаха да тревожатъ неговото добро сърце, щото не бѣ вече нищо въ сила, нито търговията му, нито положението му, да го спрѣтъ отъ да не се завърни въ бащинѣтъ си домъ за да види домашнитѣ си.

И тъй, най-послѣ, слѣдъ като събра всичкиятъ си имотъ, отплува за Англия, гдѣто прѣстигна слѣдъ деветъ годишното си отсѣтствие.

Като пристигна въ рожденний си градъ, той се отправи кадѣ извѣстия му бащинъ домъ, но колко се зачуди, като не намѣри тамъ своитѣ си, а съвсѣмъ други обитатели! Домакинѣтъ му расправи за злочестото промѣнение на бащиното му състояние, като го утѣши, че при всички тия, домашнитѣ му сѣ